

יעל סברסקי מהכפר הירוק זכתה במדליית זהב בפסטיבל הבינלאומי לאומנות ביפן

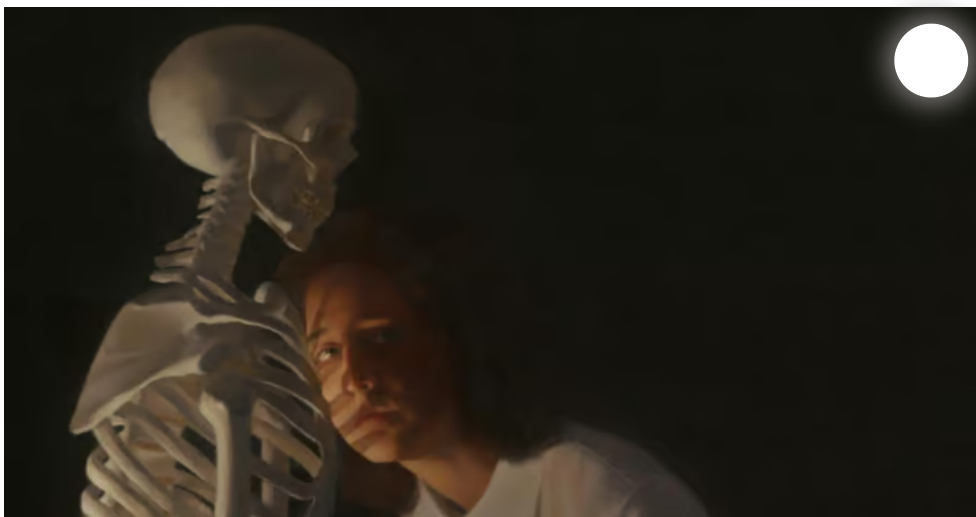
גאוזה ישראלית: יעל סברסקי (18.5), זכתה במדליית זהב בפסטיבל הבינלאומי ה-21 לאומנות לבתי ספר תיכוניים שנערך בשבוע שעבר ביפן בהשתתפות 17 מדינות: "ציור זה התשוקה שלי"

בני קמרון | עודכן 11.08.20, 19:12

בוגרת מגמת ביולוגיה ואומנות בתיכון הכפר הירוק, יעל סברסקי (18.5), זכתה במדליית זהב בפסטיבל הבינלאומי ה-21 לאומנות לבתי ספר תיכוניים שנערך בשבוע שעבר ביפן בהשתתפות 17 מדינות. יעל ייצגה את ישראל יחד עם עוד שלושה תלמידים מישראל, שעבודותיהם נבחרו על ידי משרד החינוך מקרב העבודות של כל תלמידי מגמות אמנות בארץ.

צוות השיפוט היפני הוא שבחר את הציור של יעל והעניק לה את מדליית הזהב.

מעבר לכתבה

הציור של יעל סברסקי. נראה כמו תמונה (צילום של היצירה)

כדי לצפות בטקס הסיום שהועבר ברשת בשידור חי השכימה יעל קום בחמש בבוקר ונשאה את נאום התודה. דבר זכייתה בפרס הודלף לה מראש כדי להבטיח שתשתתף בטקס ותכין את הנאום. לצערה, בשל מגפת הקורונה, היא לא תוכל לממש בקרוב, אם בכלל, את הפרס – טיול ביפן במימון הפסטיבל, כולל ביקור בתערוכה הענקית שיוצגו בה כל היצירות שהתחרו בפסטיבל.

יעל מציירת מכיתה א', כנראה כישרון גנטי, כי גם אמה וסבתה מציירות. "תמיד נחשבתי לציירת של הכיתה", היא אומרת. במהלך השנים למדה בכמה מסגרות של לימודי אומנות

והייתה תלמידתו של הצייר דוד ניפו בבית הספר לציור "סטודיו התחנה". כיום היא מציירת כעשר שעות ביממה. "ציור זה מה שאני הכי אוהבת לעשות, זו התשוקה שלי", היא אומרת.

הסגנון שלה פיגורטיבי-ריאליסטי. הציור שהתחרה ביפן נראה כמעט כמו צילום. "כשמתקרבים אפשר לראות את משיכות המכחול על משטח העץ", היא מדגישה. בציור נראית דמותה של יעל באווירה חשוכה וקדורנית כשהיא נשענת על שלד. אלומת אור שעוברת דרך צלעותיו של השלד משליכה פסי אור על פניה, שמופנות לעבר הצופה בציור. גם השלד לא מסתכל לעברה. "לא נוצר בינינו קשר עין", היא מדגישה ומסבירה את נסיבות היצירה: "באחרונה כמה אנשים בסביבה הקרובה שלי מתו מסרטן, ועלו בי מחשבות על דרכי ההתמודדות שלהם עם המחלה, ועל ההשלמה עם המוות לצד התסכול והפחד ממנו".

איך מגיבים אנשים שמביטים בציור?

"הם בעיקר מתייחסים לטכניקה".

ואיך את הגבת כשנודע לך על הזכייה?

"שמחתי מאד. זו הפעם הראשונה שאני משתתפת בתחרות וזו הפעם הראשונה שאני זוכה להוקרה כלשהי".

ומה תעשי שתהיי גדולה?

"לא יודעת עדיין, אבל בטוחה שאומנות תהייה חלק גדול מחיי, גם אם לא כמקצוע ראשי".

בימים אלה היא מחלקת את זמנה בין ציור לבין הדרכה בקייטנות אומנות וממתינה לגיוסה לצבא, למסלול אומנות ביחידה שבה תוכל לממש את כשרונה וכישוריה.